

חבורה משפטים

לע"נ אבי מורי אהרן בן מרדכי ואימי חומתי סולטנא בת שלמה ואסתר
לעילוי נשמתן של אהרן בן משה ורעייתו פרלה בת עמרם
לע"נ לוסית בת סוליקא - לע"נ דוד בן י-הודה - לע"נ מימון בן שמטוב

La police des cours du marché

תענית דף טו:

אין גוזרין תענית על הצבור בתחילה
בחמישי, שלא להפקיע השערים. אלא שלש
תעניות הראשונות: שני וחמישי ושני, ושלוש
שניות: חמישי שני וחמישי. רבי יוסי אומר:
כשם שאין הראשונות בחמישי, כך לא
שניות ולא אחרונות.

בבא מציעא דף ס.

מתני' רבי יהודה אומר: לא יחלק החנוני
קליות ואגוזין לתינוקות, מפני שהוא מרגילן
לבא אצלם. וחכמים מתירין. ולא יפחות את
השער, וחכמים אומרים: זכור לטוב. לא
יבור את הגריסין, דברי אבא שאול. וחכמים
מתירין, ומודים שלא יבור מעל פי מגורה,
שאינו אלא פגזב את העין. אין מפרכסין
לא את האדם, ולא את הפחמה, ולא את
הכלים.

סוכה דף לד:

ואודא שמואל למעמיה, דאמר להו שמואל
להנהו דמזבני אסא: אשוו וזבינו, ואי לא
— דרישנא לכו כרבי טרפון. מאי טעמא?
אילמא משום דמיקל — ולידרוש להו כרבי
עקיבא דמיקל טפלו תלתא קטימי שכיחי, חד
ולא קטים לא שכיחי.

פסחים דף ל.

אמר רב: קדירות בפסח ישברו. ואמאי?
לשהינהו אחר הפסח, וליעבד בהו שלא
במינן! גזירה דילמא אתו למיעבד בהו במינו.
ושמואל אומר: לא ישברו, אבל משהי להו
לאחר זמנו, ועביד בהו בין במינו בין שלא
במינו. ואודא שמואל למעמיה, דאמר שמואל
להנהו דמזבני כנדי: אשוו זביני אכנדיכי, ואי
לא — דרישנא לכו כרבי שמעון. ולידרוש
להו, דהא שמואל כרבי שמעון סבירא ליה!
אתריה דרב הוה.

בבא בתרא דף פט.

תנו רבנן: "(לא) יהיה לך" — מלמד שמעמידין
אגודמין למדות, ואין מעמידין אגודמין
לשערים. דבי נשיאה אוקימו אגודמין בין
למדות בין לשערים, אמר ליה שמואל לקרנא:
פוק תני להו: מעמידין אגודמין למדות, ואין
מעמידין אגודמין לשערים. נפק דרש להו:
מעמידין אגודמין בין למדות בין לשערים.
אמר ליה: מה שמך? קרנא. תיפוק ליה קרנא
בעיניה. נפקא ליה קרנא בעיניה. ואיהו כמאן
סבר? כי הא דאמר רמי בר חמא אמר רבי
יצחק: מעמידין אגודמין בין למדות בין
לשערים, מפני הרמאי.

בבא בתרא דף צ:

תנו רבנן: אוצרי פירות, ומלוי ברבית, ומקטיני
איפה, ומפקיעי שערים — עליהן הכתוב אומר:
"לאמר מתי יעבר החדש ונשבירה שבר,
והשבת ונפתחה בר, להקטין איפה ולהגדיל
שקל, ולענות מאזני מרמה". ובתיב: "נשבע ה'
בגאון יעקב, אם אשבח לנצח כל מעשיהם".
אוצרי פירות — בגון מאן? אמר רבי יוחנן: בגון
שבתי אצר פירות. אבוב דשמואל מזבין להו
לפירי בתרעא חרפא, בתרעא חרפא. שמואל
בריה, משהי לפירי, ומזבין להו בתרעא אפלא
— בתרעא חרפא. שלחו מתם: טבא דאבא
מדברא. מאי טעמא? תרעא דרווח — רווח.
אמר רב: עושה אדם את קבו אוצר. תניא נמי
הבי: אין אוצרין פירות — דברים שיש בהן חיי
נפש, כגון: יינות, שמנין וסלתות. אבל תבלין,
כמוז ופלפלן — מותר. במה דברים אמורים —
בלוקח מן השוק, אבל במכנים משלו — מותר.
ומותר לאדם לאצור פירות בארץ ישראל
שלש שנים — ערב שביעית, ושביעית, ומוצאי
שביעית.

שולחן ערוך חושן משפט סימן רל"א

שלא לרמות במדה ובמשקל כיצד יעשה אותם וכיצד
ישקול וחייבים להעמיד ממונים על המדות ועל
השערים...

כ חייבים בית דין להעמיד ממונים על השערים
שלא ירויח כל א' מה שירצה שאין לו לאדם להרויח
בדברים שיש בהם חיי נפש כגון יינות שמנים וסלתות
אלא השתות בד"א במוכר סחורתו ביחד בלא טורח
אבל חנוני המוכר סחורתו מעט מעט שמין לו טרחו
וכל יציאותיו ומותר עליהם ירויח שתות בד"א בשלא
הוקר השער אבל אם הוקר השער ימכור כפי הוקר
וה"מ היכא דאיכא ב"ד דפרשו לכולהו מוכרים לזבוני
הכי אבל אי כל חד זבין בכל מה דיכול לא מחייב האי
לחודיה לזבוני בזול:

כא אסור לעשות סחורה בארץ ישראל בדברים
שיש בהם חיי נפש אלא זה מביא מגרנו ומוכר וזה
מביא מגרנו ומוכר כדי שימכרו בזול ובמקו' שהשמן
מרוב' מותר להשתכר בשמן:

כג אין אוצרין פירות שיש בהן חיי נפש בארץ
ישראל וכן בכל מקום שרובו ישראל בד"א בלוקח
מהשוק אבל לאצור הגדל בשלו מותר ובשנת בצורת
לא יאצור יותר מכדי פרנסת ביתו לשנה:

כד אין אוצרין פירות שיש בהן חיי נפש בארץ
ישראל וכן בכל מקום שרובו ישראל בד"א בלוקח
מהשוק אבל לאצור הגדל בשלו מותר ובשנת בצורת
לא יאצור יותר מכדי פרנסת ביתו לשנה:

כז רשאים בני העיר לקוץ להם שער לכל דבר
שירצו ולהתנות ביניהם שכל מי שיעבור קונסים אותו
כך וכך: